УКРАЇНСЬКА СТОЛИЦЯ

№14 (59)

Щотижнева газета | 16 квітня 2007 року | Київська муніципальна газета

стор. 4-5

ДЛЯ НИХ ПЕРЕМОГА ОПОНЕНТІВ СТАНЕ ФАТАЛЬНОЮ

Хто створюватиме парламентську більшість, якщо вибори пройдуть в травні, червні та жовтні 2007 року

Фото: АРХІВ

НАЗУСТРІЧ П.А.К.Т.

Домовленості учасників нинішнього політичного конфлікту будуть, як ніколи, важливими для вітчизняних бізнес-груп. Предметом інтересу «великого компромісу» між Віктором Ющенком та Віктором Януковичем стануть не тільки політичні питання. Сьогодні великий український бізнес не може обійтися без «делаків» (бодай джентльменських) до політичних учень, не зафіксують розподіл зон впливу в регіонах і гарантії для найбільших бізнес-гравців України.

Ключова роль господаря найбільшої української компанії СКМ Рінат Ахметов у періоді бізнесного набору під час і після політичних виборів не викликає ніяких сумнівів. Саме тому вже вдруге з 2004 року позиції цієї бізнес-групи, що має міцні регіональні та політичні зв'язки, залежать від політичної ситуації. За будь-якого сценарію СКМ безпосередньо не постраждає — мова скоріше про перспективи національної економіки, можливості встановлення контролю над певними об'єктами та галузями.

Так само, як у політичні викликом для багатьох підприємств стали перемогами Віктора Януковича, в економіці майже необмежені можливості бізнес-групи Рінат Ахметова виявились викликом для інших великих вітчизняних компаній. У 2004 році якщо з фінансово-промислових груп не претендувала на монополізацію економічного простору країни до такої міри, як це тепер робить СКМ.

Випадки з обмеженням постачання газу на окремі підприємства, подорожання сировини для великої частини металургійних підприємств, а також публічні конфлікти навколо перерозподілу власності, в яких домінує компанія, афілійовані або наближені до СКМ залишились у минулому, примусили всіх інших активно включатися до сьогоднішньої політичної гри. Групи «Приват», «Інтерпайп» та Індустріальний союз Донбасу задоволені у існуючій тій системі, за якої впливовість найбільшої компанії країни не досягає апогею — саме тому вони їм по дорозі з помаранчевими, зокрема — з Віктором Ющенком.

Група «Приват», не маючи політичної складової публічності й вистачки, є давнім гравцем, довгожителем з обома помаранчевими політичними силами. Сьогодні вони, цілком можливо, готові зіграти в інше коло проект — «Народна самооборона», якщо не знадобиться.

Індустріальний союз Донбасу, який попри свою активну позицію під час подій 2004 року, не був охоплений помаранчевими і тому на виборах 2006 мусив «грати» у власний прекрасний проект «ЕКО-25», уже отримав сатисфакцію у вигляді місця у Секретаріаті президента та РНБО.

Ще одна бізнес-група, невдоволена монополізмом СКМ, — це «Інтерпайп» Віктора Пінчука, який хоч і лежить зі всіх політиків, не може залишатися поза грою, якщо хоче зберегти економічні позиції. Його «пакт про ненапад» з групою «Приват», що фактично оформлений в останні місяці, та відсутність вільних місць у структурованому біло-синьому бізнес-таборі, підштовхує його до протистояння із СКМ як запоруки поступовому витісненню. І хоча Віктор Пінчук поки не є активним учасником політичних проектів, він — надійний спонсор.

Усі чотири бізнес-групи вже зв'язані в конфлікт на досить боці і не мають шанса для відступу без «зради обличчя». Саме тому учасники «віртуального кругового столу», як, можливо, вдасться знайти «великий компроміс», має бути більше, ніж лише Віктора з Віктором. Адже так само, як Віктор Янукович під час прийняття стратегічних рішень не може ігнорувати інтереси СКМ, Віктор Ющенко в гарячковом інтересів ІСД і «Приватту». Тому й предметом «великого компромісу» позиції стати значно ширше коло питань, ніж відносини між цілими якими. Мова про великий пакт домовленостей, що регулюватиме всі сфери життя країни, зокрема і стосунки між бізнес-групами (як до подальшої долі прем'єр-міністра «Луганськтепловозу», так і до можливості Президента). У сьогоднішній грі у бізнес-груп набагато важливіша роль, ніж під час подій трирічної давнини, і, маючи певний досвід, вони не хочуть стати жертвами перемоги одної із команд, як не відбулося за результатами 2005.

Враховуючи те, що суди вже давно не є гарантами майнових та інших корпоративних прав, а також дотримання законності (як Віктор Андрійович відчув набагато пізніше, ніж ті самі бізнес-групи), усім учасникам варто подбати про інші гарантії. Крім урахування всіх інтересів у великому пакті домовленостей (що, наприклад, ІСД може пробити напряму, ініціювати через пана Гайдука на сам переговорний процес), іншим аспектом є представництво у новій політичній системі. Адже життя не закінчується на «великій угоді», попереду в будь-якому разі країну чекає неминуче досягнутих домовленостей — а тут не обійтися без політичного тилу. Саме тому всі ці потужні бізнес-групи візьмуть участь в десятеркових виборах, якщо такі відбудуться. Не безпосередньо, бо це сьогодні і неможливо, і не потрібно, а через квоти в існуючих політичних проектах. І тут у фронтмеїв конфлікту немає альтернативи — жменька опозиціїв другого ешелону не розв'яже фінансових проблем нових виборів. Те, що раніше зробила СКМ, спробують у тій чи іншій формі повторити три інші групи: дістати серйозне політичне лобі. У випадку з Індустріальним союзом Донбасу можна очікувати появи П топ-менеджерів у списках «Нашої України», групи «Приват» традиційно грає як з Блоком Юлії Тимошенко, так і з НСНУ.

У найбільшому становищі Віктор Пінчук — наразі не має змоги підтримувати Безпосередньо Литвину, що має шанси про готовність їм на виборах-2007. Саме тому йому залишається «потовкрикувати» з якоюсь гілкою помаранчевого табору, адже біло-сині не потребують ніяких союзників, крім того, пан Пінчук ризикує бути швидко «задушеним» у своїх «дружніх обіймах». І хоча він може спробувати зіграти в власний політичний проект (наприклад, у Борк Леоніда Кучми, президентство якого починає викликати постаралісю у деяких більшої кількості українців), у будь-якому разі йому доведеться домовлятися з головними учасниками конфлікту.

Жертвами відсутності «потужного арбітра» у країні в останні три роки стали і менші бізнес-групи, а тому Костянтин Жевага, Давид Жванія, брати Ярославські та багато інших теж хотіли б приватизувати зовнішній інтервенції. Наприклад, пан Третьяков спробує отримати квоту в списку НСНУ в обмін на свої, поки що мало ліквідні, ЗМІ. Більшість маленьких груп змушені грати на боці помаранчевих сил, чим неминучо ускладнюють (як до непрозорності) роботу «Нашої України». Натомість менші групи, що підтримують біло-синій табір, вже знайшли свої місця. Хоча може бути, що й там, нові вибори зафіксують нинішній стан речей. Але вибору у «синьожовтих політичних» немає — наразі СКМ не залежить від їх прихильності із союзницьких міркувань. А далі час покаже.

Павло Сандецький

ГРАВЦІ:

Рінат Ахметов — 4 мільярди і чільне представництво у списку Партії регіонів.

Віктор Пінчук — 2,8 мільярда та відсутність політичного лобі.

Сергій Тарута і **Віталій Гайдук** — по 2 мільярди та близькість до Віктора Ющенка

Ігор Коломойський та **Геннадій Боголюбов** — по 1,2 мільярди та зв'язки з Юлією Тимошенко

за даними журналу Forbes

БЕЗВЛАДНИЙ

Після другого квітня, коли президент Віктор Ющенко підписав указ про дострокове припинення роботи Верховної Ради п'ятого скликання, політичні партії та їхні лідери фактично втратили головні важелі управління ситуацією в країні. Епіцентр політичних баталій із «круглих столів», сесійного залу та будинку уряду перемістився до Конституційного Суду та Центральної виборчої комісії. Крім того, з'явився ще один, зовнішній, фактор впливу у вигляді заяв та реакцій представників країн-сусідів.

Хоч би яким було подальший перебіг подій у країні, саме ці чинники будуть визначальними у розв'язанні конфлікту. «Українська столиця» спробувала спрогнозувати, до яких заходів можуть вдатися вітчизняні політики, аби скинути ці три сили на свій бік.

Нерішучий суд

Тривалість роботи Конституційного Суду (КС) вигляє лише одним з інструментів – Партії регіонів, Комуністичної партії і Соцпартії, Олександрові Морозу майбутня парламентська кампанія загрожує знекровлюванням політичної арени, а регіоналам і комуністам – дає можливість що більше мобілізувати і без того збережений електорат.

Проте в суспільстві указ президента про розпуск парламенту породжує дедалі більше сумнівів у легітимності дій голови держави. У цій ситуації Віктор Ющенко є найбільш зацікавленою особою в блокуванні роботи Конституційного суду.

Блокувати роботу Конституційного Суду можна різними способами. Найперше пробити так, щоб не було кворуму – достатньої кількості членів суду, потрібної для відкриття засідання. Відповідно до законодавства в КС кворум становить 12 із 18 суддів. Тобто, щоб блокувати роботу суду, варто вивести з гри принаймні сімох членів КС. І хоча склад суду формується пропорційно з представників Верховної Ради, президента та з'їзду суддів, усі вони мають політичне «забарвлення». Як висловили свій останніх днів, найактивніше своїм впливом на окремих суддів користуються саме президент та його протиборчі сторонники.

Першим від розгляду законності указу президента намагався ухилитися голова Конституційного Суду Іван Домбровський «обраний головою КС за ініціацією президента. Хоча прихильники Віктора Ющенка стверджують, що на суддю чинилося не тиском держави, а той, хто погодився на цей зустрічатися, тобто Віктор Ющенко». А отже, незмотивовану відставку пана Домбровського суд не прийняв.

Ще через кілька днів п'ятеро суддів заявили, що не можуть приймати через політичний тиск, який чинить на них парламент та Кабмін. Усі ці судді, якщо ж такі, так як інакше пов'язані з президентом. Скажімо, Володимир Камінь, Дмитро Лишак і Віктор Шишкін опинилися у КС за президентською квотою після того, як він Ющенко став главою держави. Петро Стецюк, що дотягнувся до посади суддів за поданням Верховної Ради, але всіх призначення лобіювала протрезидентська «Наша Україна». А Ярослав Мельник у Секретаріат президента відверто називають «своєю людиною».

Отож перше засідання суду з розгляду указу президента призначили на 17 квітня. А отже, як відбудеться воно вкотре залежиться від можливих сумнівом, адже до початку блокування суду достатньо вивести з складу не лише суддів. Як стало відомо «Українській столиці» з неофіційних джерел, у п'ятницю політичним судцю Володимира Іванченка

Фото: ТРК «ІТВ»

Останніми часом політики, здебільшого з опозиційного табору, називають різні суми, що їх пропонують суддям КС за вигідніше отавлення до чиєїсь точки зору. Проте варто зауважити, що нікуди зробила все, аби судді КС залишалися вільними від політичних залежень. Щомісяця об'єктивність судді Конституційного суду коштує державі приблизно **83,5 тисячі гривень**. Для порівняння, зарплата народного депутата становить **від 14 до 20 тисяч гривень**, а місячний заробіток глави держави — близько 33 тисяч гривень. Соціальний захищеності судді КС може позаздрити будь-хто. Його **пенсія практично дорівнює зарплаті — майже 80 тисяч гривень**, до того ж він не одержує п'ятикімнатну квартиру, будинок за містом, автомобіль, державну охорону собі і членам своєї родини та досяжне безплатненько лікування.

Але президенту від цього не легше — стан хворого може погіршитися, як й вихід одного судді кворуму не дасть. За свою інформацією, у КС вже не засмучуються суддів, лояльних до президента.

Проте дехто з Білкової політики, що вибрати членів лояльності можна й просто відкликати їх з посад, посилаючись, наприклад, на порушення ними присяги.

Щоправда, просто називати такий крок рішенням. Адже за законом для цього потрібна згода Верховної Ради. Отже, все для того, що суд через такий час таки почне свою роботу і дасть прийняти рішення стосовно указу президента.

У такому разі у Віктора Ющенка є один останній шанс повернути ситуацію на свою користь – домогтися проведення служень у відкритому режимі, як це було з Верховним Судом під час президентських виборів 2004 року. Складність ситуації тривіальна дискусія в тому, що, як і тоді, фотоні позиції президента з юридичної точки зору дещо слабкуваті, а його укази не завжди стають конституційні, до Вінниці й про рішення розпуску Ради, а внаслідок скорій морально-політичні обгрунтування такого кроку. Тобто за публічного розгляду справи, на кшталт цієї неодмінно лідери БЮТ і «Нашої України», у президента є шанс перемогти. Як розповів «Українській столиці» один із безпосередніх учасників судового процесу 2004-го Степан Гавриш, питання публічності своїх засідань судді вирішують голосуванням за позитивним рішенням сторін. Тож найімовірніше, якщо справа дійде до судової зали, президент наполягатиме саме на публічності процесу.

Оксана Харенко

Байдужий закордон

На відміну від Конституційного Суду та Центрвиборчкому іноземні політики мало цікавляться позицією опозиціонерів українського політикуму. Треба зазначити, що з часів останнього глобального політичного конфлікту, який стався влітку 2004-го, кон'юнктура зовнішньополітичного втручання в Україні дещо змінилась. Якщо два роки тому політики з різних таборів намагалися використати підтримку полярно різних країн-сусідів – Росії і США або Європи, то нині на роль посередників у переговорах запрошують лише представників європейських країн.

І хоч як дивно, першим із такою ініціативою виступив прем'єр-міністр. Маючи традиційно високу підтримку Москви, Віктор Янукович виїхав до канцлера Австрії Альфреда Гузенбауера. Вибір європейської країни був відверто показним і мав дещо спекулятивний характер – пан Гузенбауер є лідером соціал-демократичної партії Австрії і має дружні стосунки з лідером Олександром Морозом по лінії Соцінтерну.

У конфлікті країна 2007 року є ще одна особливість – маніпуляції цитатами іноземних політиків і спостерігачів, до яких вдаються глибокого представники коаліції. Найбільш красномовним став приклад з перефразуванням висловлювань представника моніторингового комітету Хаяни Северинсен. Оцінку ж після підписання указу президента про розпуск парламенту представники більшості почали цитувати пані Северинсен, стверджуючи, що вона «підтвердила неконституційність указу президента та його дій». Із політичною ситуації ці посилання почали розповсюджуватися дедалі активніше. Дійшло до того, що представники ПАСЕ змушені їх спростовувати.

– Я залишаюсь об'єктивною і не підтримую жодну сторону конфлікту, – сказала пані Северинсен. – Тому я відмовилася підписати заяву, яку мені пропонували пропонували підписати пан Шебко, представник Соціалістичної партії України. Крім того, деякі українські політики говорять про те, наприклад, я дотримуюсь думки про неконституційність Указу Президента та вважаю, що, якщо Конституційний Суд ухвалить таке рішення, то Президент має піти у відставку. Я такого не говорила.

Саме ж Європа стежить за подіями в Україні із певною зацікавленістю, але, на відміну від осені 2004-го, намагається не втручатися у внутрішні справи. Іноземні посланці дуже обережно коментують нашу політичну кризу.

Найактивніші коментатори є представники Європарламенту. Віце-президент Європарламенту Марек Сікора упевнений, що Україні для виходу з кризи треба використати всі внутрішні ресурси – політичні й правові. Й ніякі зовнішні тиски та іноземні спостерігачі тут не допоможуть.

– Треба використовувати не надто популярне слово «компроміс» – це таке рішення, яке всі політики вважають незадовільним, але від нього виграє країна і народ. Прохання Верховної Ради про допомогу Європарламенту недоречне. Усі чинники в суверенній країні мають бути Україна. Це не країна Януковича, Януковича, не країна Верховної Ради чи Президента або уряду. Для європейців – це велика країна. Якщо Президент вирішив розпустити парламент, а рішення стало сумнівним для Конституційного Суду – найголовніше, що скаже суд. Без тиску, без допомоги. Усі сторони, причетні до протистояння, – Кабмін, опозиція, Президент – мають керуватися рішенням суду. І саме це підтвердить якість демократії в державі, – додала пан Сікора.

А втім, коаліціянти і тут намагалися до маніпуляцій. Після зустрічі Марка Сікори з Олександром Морозом прес-служба Верховної Ради повідомила, що пан Сікора вважає, що «протистояння вийшло за межі конституції, намагається примусити діяльність парламенту, порушуючи всі принципи парламентаризму і розподілу влади».

Висловив розчулість стосо протистоянням в українському конфлікті президент Польщі Лех Качинський, що навіть був готовий пожертвувати Великоднем, аби примирити дві сторони.

Голова делегації Європарламенту з питань співробітництва з Україною Адріан Северин висловила сподівання з парламенті за участі обох сторін українського конфлікту. З цією пропозицією погоджався голова комітету іноземних справ Європарламенту Янек Сарвіс-Волоскі. Натомість допоміжна Європарламенту по Україні Міхаеліа-Томас Кавінські виступила проти дебатів, вважаючи їх частиною передвиборчої боротьби. Цією заперечив українських політиків до Брюсселя назвав перешкодою у квітні кримінальною.

Сергій Баш

ТРИКУТНИК

Знервована ЦВК

Дуже схожа ситуація склалася навколо Центральної виборчої комісії (ЦВК). На відміну від КС, лобіюють роботу цієї організації більше закордонні противники дострокових виборів. Справа в тому, що чергова помилкова ініціатива, зроблена в ході політичної кризи, стала реальною і законодавчим. Перетворити її можна лише підстави для викривлення участі окремих політичних сил у виборах.

Першу спробу взяти ЦВК під свій контроль коаліція зробила в кінці 2 на 3 квітня. Одразу після підписання президентом указу про розпуск Верховної Ради парламентська більшість під керівництвом Олександра Морозу, у свою чергу, ухвалила постанову про усунення колишньої комісії і утворення її складу строком на 2004 рік. Фактично тим самим пан Мороз пішов на посаду голови ЦВК Сергія Ківалова, проти якого ще два роки тому боролися одіозні політики спікера.

Проте справа провалилася – ЦВК не поспішалася підкорятися Раді, та й пан Ківалов не дуже поспішав покинути стіни парламенту. Втім, у холіші все ж таки шістьох цілі зупинити підготовку до виборів.

Технологія зриву роботи Центрвиборчкому така сама, як і у випадку з Конституційним судом. Для відкриття засідання комісії та прийняття рішень потрібен кворум, тобто не третина від складу ЦВК. Сьогодні в комісії 11 членів, призначених на сім років. Таким чином кворум становить вісім осіб.

Наразі ЦВК охопила епідемія – на ці карантину перебувають 4 її члени. На роботі депутати навіть пропонують скликати спеціальну комісію, фахівці якої перевірять чи справді ці посадовці хворіють. До слова, члени ЦВК можуть і не перебирати безпосередньо на засіданні. Закон дозволяє їм – на відміну від народних депутатів – передавати права голосу іншому членові комісії, він положення особисту позицію в письмовому чи електронному вигляді.

Крім того, минулого четверга двоє членів ЦВК звернулися до Конституційного суду з проханням прискорити розгляд справи про законність указу президента про розпуск Ради. У суботу до них приєдналися ще дім колег. Зміст цих заяв свідчить про те, що в ЦВК утворилося два табори – прихильників і противників дострокових виборів. Подальше налагодження ситуації може привести до того, що, як і в Конституційному суді, деякі члени Центрвиборчкому просто відмовляться виконувати свої обов'язки, посилаючись на тиск з боку президента та опозиції.

Проте у більшості є ще один, дієвіший, важіль впливу на ЦВК. Коаліційний уряд попри не виділив коштів на проведення позачергових виборів до Верховної Ради. Згідно із законодавством, держава гарантує покриття суми у граничний строк після оприлюднення початку виборчої кампанії.

За підрахунками дострокові вибори до парламенту обійдуться країні у 350–360 мільйонів гривень. Певна сума на позачергові вибори у ЦВК є у 2006–2007 роках із коштів на перевибори до місцевих рад та адміністрацій області чистому законодавчому. Таким чином її кількість становить 150 мільйонів гривень.

До речі, 2002-го на парламентські вибори було витрачено понад 172 мільйони гривень. А 2006 року, щоб обрати новий склад народних депутатів, з державної скарбниці довелося взяти близько 512 мільйонів. Щоправда така великі суми пішли на проведення виборів не лише до Верховної Ради, а й до місцевих органів влади.

На початку минулого тижня РНБО не підтримує якщо проводити звернення до уряду з вимогою виділити кошти з резервного фонду бюджету. Проте грошей немає і досі.

Але деякі посвідчені економісти з опозиційного табору стверджують, що навіть із ситуації можна знайти, профінансувавши вибори з альтернативних джерел. Наприклад із місцевих бюджетів. Цей сценарій може здатися не таким дивним, якщо пригадати, що до Віктора Ющенка локальні майже дві третини губернаторів.

Ірина Данилюк

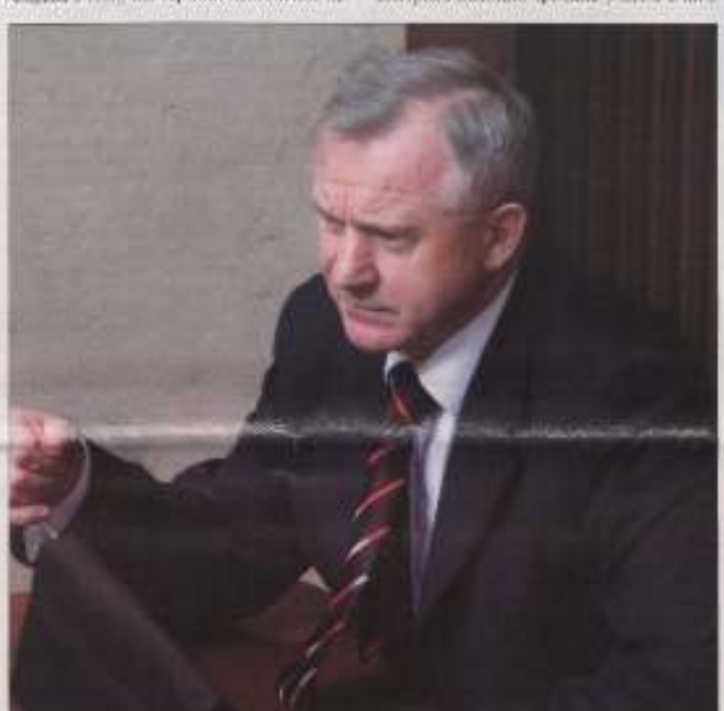

ХРОНОЛОГІЯ ПРОВЕДЕННЯ ВИБОРІВ

В указі президента про розпуск парламенту позачергові парламентські вибори призначено на 27 травня. Таким чином, на всю виборчу кампанію відводиться лише 54 дні (з 3 квітня до 26 травня). Якби вибори таки відбулися в указаний президентом термін, то, згідно з Законом «Про вибори народних депутатів», виборчий процес мав би бути організований у такій хронологічній послідовності:

3 квітня – початок висунення кандидатів у депутати.
4 квітня – політичні партії (блоки), представлені партійними фракціями у Верховній Раді, вносять подання до ЦВК про утворення окружних виборчих комісій («as ataine – авт.).
7 квітня – закінчується термін утворення окружних виборчих комісій (ОВК).
17 квітня – останній день висунення кандидатів у депутати.
27 квітня – закінчується термін подання документів до ЦВК для реєстрації кандидатів у депутати.
2 травня – закінчується реєстрація кандидатів у депутати (виняток – авт.).
3 травня – форма і текст виборчого бюлетеня затверджуються ЦВК.
7 травня – закінчується термін виготовлення інформаційних плакатів партій (блоків).
– закінчується термін утворення звичайних та спеціальних виборчих комісій;
– в ОВК мають бути передані списки виборців на звичайних виборчих дільницях.
15 травня – останній день формування дільничних виборчих комісій (ДВК).
17 травня – ОВК передають по одному примірнику списків виборців відповідним дільничним комісіям.
17 травня – складаються списки виборців на спеціальних виборчих дільницях.
– списки виборців передаються дільничним виборчим комісіям закріплених виборчих дільниць.

Якщо вибори відбудуться 27 травня, то неможливо буде проголосувати за відкритими провідченнями (ВП), оскільки їх у ДВК отримує виборець, який не раніше ніж за тридцять днів вибуває з населеного пункту, тобто до 27 квітня (натомість самі ДВК будуть оформлені лише у середині травня), до того ж форму БП ЦВК повинна визначити не пізніш як за 60 днів до дня голосування (а на весь виборчий процес відведено 54 дні).

ДЕМІСЕЗОН ПЕРЕВИБОРІВ ВЕСНА-ОСІНЬ 2007

Минулого тижня відбувся з десяток чергових та позачергових партійних з'їздів, скликаних партійними лідерами з приводу можливих дострокових парламентських виборів. Про своє бажання взяти участь у виборчих перегонах заявили як партії лідерів Блок Юлії Тимошенко, «Народний Союз «Наша Україна», так і ті, що не увійшли до складу Верховної Ради в 2006 році – Аграрна партія України, Прогресивна соціалістична партія України, Партія «Пора» та інші.

Навіть такі радикальні організації, як «Братство» і «Союз націоналістів України», про чиї діяльність та існування пересічному українському громадянину мало що відомо, і які мають нульові шанси потрапити до Верховної Ради, готуються до позачергових виборів, створюють блоки, висувають списки.

Цікаво, що ці люді відзначаються на фоні байдужих або навіть негативних мовчки представників монопартійних парламентських більшостей. Емоційне ставлення лідерів ПР, СПУ, КПУ коливалося протягом тижня від категоричного несприйняття до можливої участі в процесі за умови «законності», «конституційності», «економічної доцільності» такого рішення.

Водночас здоровий глузд і політичний інстинкт підказує, що проведення позачергових парламентських виборів практично неминуче. Відповідно, чи то за місяць, чи то за півроку, а ПР буде перемагати, хто вступить у боротьбу за владу, хоча б сьогодні (поки що у прихованій формі так) зосуться до виборчого процесу.

Небажання «антикризовиків» вдруге йти на вибори пояснюється досить просто.

Реальні шанси потрапити до ВРУ, побороти належну кількість голосів (за прогнозами соціологів – від 3%, що дає можливість отримати понад 200 мандатів, мають лише регіонали; комуністи візьмуть не більше як 5%, соціалісти взагалі не подолають 3-відсоткового бар'єру*).

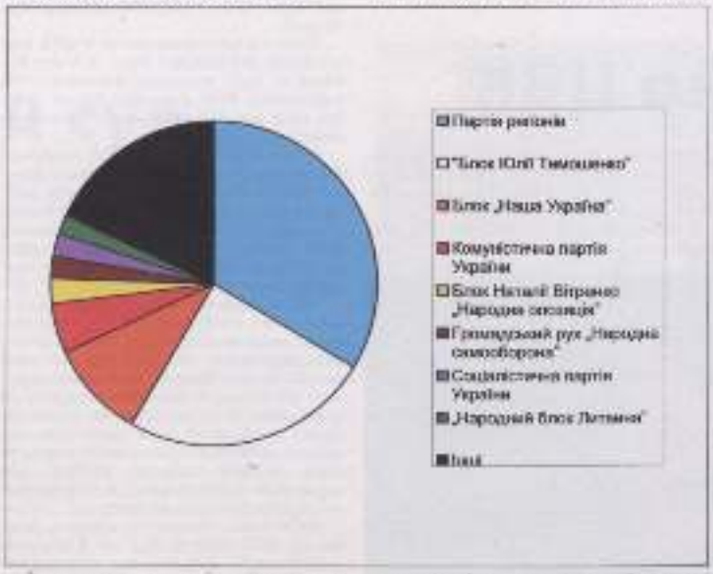

За результатами соціологічних опитувань, більшість із нас уже чітко розуміє, які саме партії пройдуть до новообраного парламенту.

Проте соціологічні рейтинги і відсотки походять не лише смешкі виборців до тієї чи іншої політичної сили, а й можливої розподілу місць у парламенті.

УКРАЇНСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ – 2007. НОВИЙ ФОРМАТ.

Щоб скорегувати отриману кількість місць у парламенті, політичні партії вже сьогодні йдуть шляхом політичного спротиву – створюють блоки. У першу чергу блоки вказують сам, як є велика «прорідка» партій сідер, який потрібно зробити голоси для отримання більшості в парламенті. Робить це за рахунок приєднання невеликих партій, що стали останнім контрольоном виборів, або вилучення з вокрупних електорально «потенційних» партій.

Отже, хто з кем об'єднується і які синергеми це цього отримує? Найпривабливіша політична сила в забері помаранчевих – БЮТ. Саме до неї «стягуються» досвідчені партії з правим лозунгом парламентського представництва – Партія «Реформи і порядок», Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина», Українська соціал-демократична партія. БЮТ від такого «політку» суттєво виграє. Якщо до цієї картини домалювати можливу трансформацію громадського руху Миколи Катеринчука «Європа-реформи» в політичну партію і приєднання її до БЮТ, остання отримує дозволені відсотки. Проте, якщо «Європа-реформи» вчинить на вибори окремо, максимальний її зиск – 1,5 – 2%. Тому не так громадсько-політичний рух, як особистість «народного клоуна» Миколи Катеринчука, на якого ставить НСНУ по виборах 2006 року, буде суперзвіздою трофеєм для фінансиста помаранчевого забору.

Аналогічна ситуація сьогодні складається з переговорами Юрія Луценка і його «Народною самообороною», оскільки входження його до блоку або списків НСНУ суттєво підвищить результативність виборів для останнього.

НСНУ також відкриває свої списки для представників інших політичних сил, зокрема для блоків правих партій (РУХ, УНР, РХП). Такий хапок кількаразово збільшить перспективи перетинання голосів виборців від кожної політичної сили до нової, але, як бачимо, в межах помаранчевого забору: Микола Катеринчук з представником до БЮТ або «Народної самооборони» принесе їм голоси НСНУ, Юрій Луценко ж перетягне частину електорату СПУ і БЮТ до НСНУ.

ДЕСЯТЬ КРОКІВ НОВОЇ «БЛАКИТНОЇ» КОАЛІЦІЇ:

1. Ухвалення Закону «Про президента» у редакції уряду та парламенту. Позбавлення глави держави управління виконавчою вертикаллю в місцевих адміністраціях.
2. Відмова від Універсалу як форми компромісного узгодження проблемних питань у відносинах з опозицією.
3. Скасування імперативного мандату стосовно депутатів місцевих рад.
4. Форсування проведення референдуму щодо НАТО.
5. Публічне проголошення пріоритетності політики добросусідства з Росією та остаточна відмова від плану дій з набуття членства в НАТО (ПДЧ).
6. Офіційне прийняття двомовності, скасування кримінальної відповідальності за невизнання Голодомору геноцидом проти українського народу.
7. Значне розширення вільних економічних зон в Україні.
8. Перегляд приватизації великих українських підприємств. Приватизація Укртелекому структурами, лояльними до уряду.
9. Введення пільг для підприємств вугільної промисловості шляхом збільшення дотацій та остаточне роздержавлення їх.
10. Змінення позицій «Росукренерго» як головного постачальника російського газу.

ДЕСЯТЬ ПРЕТЕНДЕНТІВ НА ОПАЛУ:

1. Юрій Луценко
2. Юлія Тимошенко
3. Віктор Балога
4. Борис Тарасюк
5. Давид Жванія
6. Олександр Турчинов
7. Ігор Коломойський
8. Віталій Гайдук
9. Роман Зварич
10. Анатолій Гриценко

Готовність проукраїнської групи прийняти разом у свої ряди «блудного» помаранчевого Миколу Катеринчука свідчить про пошуки нею можливих шляхів набору голосів виборців. Протягом останнього року позиції НСНУ суттєво послабилися, що можна було б виправити в межах блоку всіх опозиційних сил. Проте керівники – БЮТ і НСНУ йдуть на вибори окремо і планують об'єднатися вже в парламенті, про що підписано відповідну угоду.

Відомо «Української правди», за 2 місяці вони на виборах самостійно, після НСНУ. Праві партії в Україні мають стабільний електорат, але постійно перебувають за межею 2–1% голосів (тоді вигрують ті, хто рахують. Можливо, за умови посилення передвиборної кампанії, праві зможуть активізувати свої сили, подолати прохідний бар'єр і тим самим забезпечити лідерські мандати для формування проукраїнської коаліції.

Зберігається політична сила Наталії Вітренко, яка позиціонувала себе в полі ліво-націоналістичних, тим більш суміжна підприємці ПР і сприйняв увійти до можливого блоку «антикризовиків», на створення якого Олександр Мороз вносив пропозицію у своєму зверненні.

Передвиборчу орнітологію партії Володимира Лисенка теж не складно спрогнозувати, виходячи з його принциповості до проукраїнських сил, що вперше виявилися на цьому часові.

МОЖЛИВІ СЦЕНАРІЇ

Спробуємо спрогнозувати, який вигляд парламенту отримає Україна, якщо вибори відбудуться 27 травня 2007 року. Якщо вижити на соціологічні дослідження, до Верховної Ради проходить сили 4 партії – ПР, БЮТ, НСНУ, КПУ, які, відповідно, отримують 207, 153, 39, 31 мандатів. Парламентські лідерами стають: Блок Наталії Вітренко «Народна опозиція» (2,2%), громадський рух «Не дай Україні самознищитися» (2,3%) і «Народний блок Лисенка» (2,2%). Найбільший політичний розкол СПУ також не долає 3% бар'єр і залишається за межами майбутнього парламенту.

Як бачимо, жодна з партій не набере потрібної кількості голосів, щоб самостійно сформувати парламентську більшість, отже, актуалізується питання створення коаліції. Гарантовано її збирають із сил помаранчевого забарвлення, БЮТ і НСНУ навіть скорили не підписали на угоді. Однак для формування більшості 2/3 сукупних голосів недостатньо. З іншого боку, ПР зі своїм 207 мандатами теж залишається до потрібних 226.

Тоді знову «золота акція», що належала соціалістам і якою вже було оформлено антикризову коаліцію кінця минулого року, перемудить в руки КПУ. За такого розподілу місць у парламенті для комуністів останнього приказка: «Один у полі – не воїн» втратить свою актуальність. Вочевидь, у боротьбі за КПУ проукраїнські сили, найімовірніше, можуть укріпити лідерами ПР.

Розрахунок якого майбутнього місця у парламенті грунтується на даних соціологічних досліджень. Щоправда, вони були офіційно оприлюднені в березні цього року, тобто ще до підписання угоди про процес парламенту. Можливо, вибори не скасовуються щороку через потребу витрачати значні бюджетні кошти, на 6 місяців пізніше у важливих балотах промислів у питанні тих-таки спільних інтересів. Виникає проблемою позиційних сил, наприклад, що сам факт здійснення незадовго подібного можливість хоч надія кожу в очах електорату, адекватно більшість, а отже, автоматично підвищує рейтинг НСНУ, БЮТ та інших політичних партнерів. Найбільш оптимістично налаштовані соціологи навіть стверджують, що штучно достроково вибори забезпечить їм створення парламентської більшості у Верховній Раді VI скликання. Незважаючи на те, що згідно з усіма законами соціології так стрибки в рейтингах майже неможливі, «Українська столиця» спробувала зазирнути у думку політиків і моделювати найбільш сприятливий для помаранчевих сценарій розвитку подій.

Сценарій 27 травня 2007 року

Кількість місць у парламенті
ПР – 207
БЮТ – 153
НСНУ – 39
КПУ – 31

Можливі коаліції
Коаліція ПР+КПУ=238
Коаліція БЮТ+НСНУ=212

Золота акція – КПУ

Сценарій Червень – 2007

Кількість місць у парламенті
ПР - 197
БЮТ - 161
НСНУ - 63
КПУ - 27

Можливі коаліції
Коаліція ПР+КПУ= 224
Коаліція БЮТ+НСНУ= 226

Тоді знову «золота акція», що належала соціалістам і якою вже було оформлено антикризову коаліцію кінця минулого року, перемудить в руки КПУ. За такого розподілу місць у парламенті для комуністів останнього приказка: «Один у полі – не воїн» втратить свою актуальність. Вочевидь, у боротьбі за КПУ проукраїнські сили, найімовірніше, можуть укріпити лідерами ПР.

Розрахунок якого майбутнього місця у парламенті грунтується на даних соціологічних досліджень. Щоправда, вони були офіційно оприлюднені в березні цього року, тобто ще до підписання угоди про процес парламенту. Можливо, вибори не скасовуються щороку через потребу витрачати значні бюджетні кошти, на 6 місяців пізніше у важливих балотах промислів у питанні тих-таки спільних інтересів. Виникає проблемою позиційних сил, наприклад, що сам факт здійснення незадовго подібного можливість хоч надія кожу в очах електорату, адекватно більшість, а отже, автоматично підвищує рейтинг НСНУ, БЮТ та інших політичних партнерів. Найбільш оптимістично налаштовані соціологи навіть стверджують, що штучно достроково вибори забезпечить їм створення парламентської більшості у Верховній Раді VI скликання. Незважаючи на те, що згідно з усіма законами соціології так стрибки в рейтингах майже неможливі, «Українська столиця» спробувала зазирнути у думку політиків і моделювати найбільш сприятливий для помаранчевих сценарій розвитку подій.

Сценарій Жовтень – 2007

Кількість місць у парламенті
ПР – 216
БЮТ – 146
НСНУ – 55
КПУ – 35

Можливі коаліції
Коаліція ПР+КПУ= 251
Коаліція БЮТ+НСНУ= 139

Золота акція – КПУ

І останнє, не завжди від часу проведення позачергових виборів і навіть гучного результату, в цій ситуації шансу перемогу здобуває президент. Віктор Ющенко не стане дурити «Помаранчеву революцію» в владні повноваження і спірне протистояння між Тимошенко і Януковичем завершується таким чином. Оновлений український парламент буде іншою формою більшості, тією допустимою міру зрозумілості і цілості президентської влади.

Світлана Луганська

**Результати дослідження проведення Київським міжнародним інститутом соціології на соціологічною службою Українського домінуючі можливості і політичних досліджень Інститут Бакальчук. Результати з 27 лютого по 16 березня 2007 року в 574 населених пунктах 26 районів. Опитано 11114 респондентів віком від 18 років. Статистична похибка вибірки не перевищує 1%.*

ДЕСЯТЬ КРОКІВ НОВОЇ ПОМАРАНЧЕВОЇ КОАЛІЦІЇ:

1. Відмова від задекларованого раніше введення імперативного мандату щодо депутатів Верховної Ради.
2. Остаточне приєднання до плану дій з набуття членства в НАТО (ПДЧ).
3. Невдала спроба скасувати закон «Про Кабінет Міністрів» та оскаржити політичну реформу 2004 року. Майбутній прем'єр, яким може стати Юлія Тимошенко, протистоятиме таким крокам.
4. Початок офіційних переговорів на вищому рівні про розміщення систем ПРО на території України.
5. Друга спроба створення конкурентоспроможного Громадського телебачення.
6. Спроби провести люстрацію.
7. Часткове або повне скасування вільних економічних зон.
8. Скорочення дотацій вугільній промисловості.
9. Перегляд результатів приватизації великих підприємств. Наприклад, «Луганськтепловозу».
10. Усунення від транспортування газу «Росукренерго».

ДЕСЯТЬ ПРЕТЕНДЕНТІВ НА ОПАЛУ:

1. Олександр Мороз
2. Юрій Бойко
3. Андрій Клюєв
4. Ринат Ахметов
5. Валентина Семенюк
6. Василь Цушко
7. Микола Рудьковський
8. Олександр Лавринович
9. Дмитро Табачник
10. Ринат Кузьмін

РІК ПІСЛЯ ВИБОРІВ

За цей час кардинально змінилися принципи управління столицею

14 квітня 2006 року Леонід Черновецький став Київським міським головою. Тоді мало хто міг спрогнозувати, яким стане Київ. Рік, що минув після виборів, став для міста поділом між «епохою бюрократів» і «часом менеджерів». Причому ця зміна не сьогодні виглядає значно логічніше, ніж рік тому.

Хвилі не лукаві, що за їх від «Білого Слонолазника» нічого не залишилося

СПАДЩИНА

Найхарактерніша риса бюрократів-господарників — побудовування механізмів для розв'язання оперативних проблем за одночасним перекладанням відповідальності на нижчий рівень. І, справді, треба у році проривів замінити, якщо, що відомо, перекладати, навіщо покращати новим асфальтом. Однак проривів, що і небіля з кожним роком стають дедалі більше, не вкриєш вже про те, що вони з'являються і на місцях колійні дрібних ремонтів.

Таке управління призводить до того, що міський бюджет перетворюється на ресурс для лагодження дір (скорочення соціальних, про розроблення комплексної стратегії розвитку міста (що передбачає, насамперед, концентрацію фінансових ресурсів на обмеженій кількості напрямків) навіть не йдеться.

Стосовно ж проблем, які нині і помітно, проте незворотно накопичилися, то на них не брались роками — як, наприклад, будівництво нових розв'язок у перевантаженій транспортом столиці.

Як наслідок, нова влада отримала в спадщину інфраструктуру, що перебуває в стані хронічної кризи, а чергове підвищення цін на енергоносії перевело цю кризу в гостру фазу.

СИНДРОМ МЕНЕДЖЕРА

Менеджери, що замінили бюрократів біля корма міста, притаманний підхід, пов'язаний із побудовуванням механізму управління інфраструктурою, посилення дії якого адекватно сприяє загострю розв'язанню оперативних проблем.

Окрім ключовим моментом, який відрізняє команду Черновецького не тільки від попередників, а й від багатьох інших команд, є відповідь на запитання «У нас є не гасло чи запасти нільзя?».

Це, власне, «гасло», запитання для влади не є риторичним. Відповідь на нього й визначає докорінну відмінність двох принципово різних підходів до формування економічної політики (як на загальнонаціональному, так і на місцевому рівні). Адже в умовах реформованої економіки є лише два способи підвищити життєвий рівень населення — управління низьких цін/тарифів або створення умов для росту заробітних плат. (Подвоєння зарплат, з огляду на ціни, веде до розкручування спіралі інфляції й падіння життєвого рівня, що було «експериментально» доведено на початку 90-х років).

Зрозуміло, що опонент, відсторонений від основних економічних важелів, насамперед воліє говорити про дорожнечу товарів/послуг. Причому у новітній українській історії вже всі політичні сили різного спрямування, в відповідно їхні лідери, встигли побувати в позиції, при цьому «хлібальна» складова політичної риторики у всіх була практично ідентичною. (Навіть радикальний ліберал-монетарист, опинившись в опозиції, починає виступати на захист безробітних і пенсіонерів так само щиро, як і перебувають при владі, вимагаючи їх тягарем бюджету в більшому реформ).

ЛОГІКА ОПОЗИЦІЇ

І це природно — будь-яка опозиція в будь-якій країні бачить у своїх стратегічних, насамперед, майбутніх виборців, а тому пропонує їм популярні й, у 99% випадків запопадливі, рішення. На жаль, нерідко така логіка стає визначальною і для влади. І тоді доходи знижають у дерегульованій галузі, намагаючись будь-якому «бюджету страждання» (або «бюджету лежання лірою»), а потім ціни/тарифи призначають до гаманцю «потужним багатим», адже чим у людини більше коштів, тим більше дозволяє їм товарів/послуг вона може споживати, а отже, тим дорожче бюджету вона обходиться.

Як наслідок, влада (особливо — у бюрократичну епоху) своїми ж руками перетворює наповнення податків у «споживчий бюджет», що не має серйозних стимулів до продуктивної та інтенсивної праці. А от чесні, тобто реальні ціни на товари й послуги, уже самі по собі є стимулами (почасти — і примусом) для такої праці. Від влади в цьому разі вимагається створення нормальної міської інфраструктури — від комунікацій і доріг до дозвільної системи і якісних послуг. Такий загалом підхід «менеджерської» влади.

Це, звісно, теж недосконало, однак із певним компенсуються практичними політичними надходженнями до бюджету. І оскільки в Україні найбільшим джерелом поповнення місцевих скарбниць є податковий податок, то саме підвищення зарплат працюючої можна вважати головним завданням усієї місцевої влади. І в цей момент стає очевидним, що «справжнім» бюджет робить не надлишок його витрат (чим завжди насолоджується автори будь-якого, навіть кущого «бюджету страждання»), а його наповнення.

СКЛАДНИЙ ВИБІР

Наповнений же бюджет — апріорі соціальний. І керування його в управлінням влада не повинна ні на хвилину забувати про існування соціально незахищених прошарків нашого суспільства, незалежно соліпсувати навіть мінімальний набір товарів і послуг за ринковими цінами. Отже тих (і тільки) повинна застосовуватися система адресних допомог чи компенсацій, за якої виробник товарів/послуг продає їх за справедливою ринковою ціною, споживач платить за них у міру своїх можливостей, а різницю покривають за рахунок бюджету.

Проблема виникнення — «менеджерського» підходу полягає в тому, що на першому етапі він свідомо йде на досить непопулярні й, можливо, непопулярні рішення. Наприклад, відмовляється від дотацій або різко їх обмежує. І нерідко влада «зависає» уже в цей період, починаючи замість нормальної роботи, де-факто допускати «громадян... обідранців, опозиції, знаючись із нею в опозиції. При цьому опозиція перебуває у програшній позиції, тому що будь-які дотації з боку влади стрімко виглядають «компенсаційними подачками» порівняно з можливими діями опозиції, «бюджет» якої не обмежений міськими рамками...

Тому ми нерідко спостерігаємо таку картину: «засидівшися» на старті після переможних виборів, влада йде на спадку в опозиції, скочившись до соціального популізму. Коли ж вся влада, досягнувши межі, починає загрожувати розвалом інфраструктури (як завжди соціальної), то з'ясовується, що до нових виборів — уже рукою подати. Ось тут уже не тільки терпіння політтехнологів, а й найближчі соратники «кістьми лежуть», аби не допустити «непопулярних заходів».

РЕФОРМИ ЯК ПОРЯТУНОК

Переходячи від загального до конкретного, можна зазначити, що нова київська влада на чолі з Леонідом Черновецьким одразу ж взялася за розв'язання проблем, що накопичувалися роками. Стратегічним напрямком було обрано прозорість ціноутворення у всіх сферах, що перебувають у компетенції міської влади, від класичного «комунального питання» (ситуації) і комунальної реклами (конкурсні до тарифів у ЖКГ. І ця прозорість безвідмовно на кожному кроці розвалила владу попередньої, непрозорої, але, як чомусь виявилося, «соціально справедливої» системи, за якої столичний бюджет досягнув багатьох, допускав небіжчиків, після чого з великим помпою влада розпочала хрести серед бідних київ.

Таку систему потрібно було ламати — удосконалити в ній практично кожна чого -, одночасно й паралельно вибудовувати нову — чесну й прозору, прозору й справедливу. І перший рік роботи нової київської влади дає всі підстави вважати, що команда Черновецького до завдання кроком під силу.

Іван Онищук

УКРАЇНСЬКА СТОЛИЦЯ, 15 квітня 2007 року, №14 (59)

ОЛЕКСАНДР БОГАТИРЬОВ: «У КИЇВРАДІ НЕМАЄ БІДНИХ ДЕПУТАТІВ»

За рік роботи, незважаючи на політичні баталії, більшість депутатів Київради так і не стали відомими широкому загалу. Політики міського масштабу залишаються в тіні своїх колег загальнонаціонального рівня. Відомі «Українська столиця» регулярно представляють учасників муніципального життя.

Олександр Богатирьов належить до найнескандальніших депутатів Київради – не загетився в жодному скандалі, справно відвідує сесії і активно працює в постійній комісії Київради з питань бюджету. Але так склалося, що нині знаменитість виявляє не так діяльність молодого депутата, як статус і активність його матері – лідера парламентської фракції Партії регіонів і координатора парламентської більшості Рейсі Богатирьової, котру в партії сприймають як символ перемоги Рінат Ахметова. І хоча всіх, хто пов'язаний із володарем СКМ, вважають «донецькими», Олександр Богатирьов гордо називає себе киянином. Бо у столиці мешкає вже 14 років, хоча й народився в Донецькій області.

– Чи звичайним рішенням політикою?

– Досі я, як і багато українців, брав участь у політиці опосередковано. У нас, мабуть, вся країна так чи інакше залежить від політики до виборів, революції... В Україні є якийсь несамовитий та постійний синдром. Країна постійно лихоманить. Але раніше я не був депутатом жодного з рівнів. Депутатством в Київраді можна назвати мій політичний дебют.

– Чому нарешті зайнятися політикою та балотуватися саме в Київраду?

– Коли ти бачиш, що відбувається в країні, помиляєшся цим світу, знайти відповідь на свої запитання, зайнятися активною політичною позицією. А незадовго з Києвом я живу з 1997 року, відчуваю тепер своєю на мешканця, і вважаю своє частковим цього міста, мене турбують проблеми його мешканців. Так і виникло бажання брати безпосередню участь у вирішенні цих питань.

– У Київраді почуваєтеся комфортно, на ваш формат?

– Я б сказав, що це моя робота. Вважаю, коли сказати на роботі почуваєшся некомфортно, значить вона не на своєму місці або недостатньо компетентна. Однак «некомфорт» може виникати щодо тривалішої низки проблем – потрібно зосередитися і зрозуміти, як їх розв'язати. У Київраді я почуваюся впевнено. Тобто, мені здається, тут реалізувати передвиборчі гасла моєї політичної сили та мої принципи.

– Можливо, депутатам Київради потрібно виглядати зарплатами, як народним, аби вони результативніше працювали?

– На мою думку, оцінити чиєї не впливає на якості роботи. Немає як порівнювати з тими, що рівень заробітної плати визначає якість роботи? У Київраді немає бідних депутатів, як і в адміністрації немає бідних чиновників. І мешкання депутатів зарплати на рішення Київради не впливатиме в принципі. Проблема якості запрацювання зовсім, доки не перестануть бути переважною метою зловживання адміністративним ресурсом, задоволення власних інтересів, можливість долучатися до бюджетних ласощів, доки не зникнуть спокуси до поєднання як джерела наживи. Тобто зовнішня привабливість, насамперед, на міра відповідальності.

– Як оцінюєте роботу депутатського корпусу нинішнього скликання?

– Київрада має бути не політичним, а господарським органом і тим часом б приймати значно ефективніше. Нарешті ж вона перетворилася на трибуну для політичних дискусій, адже у Верховній Раді певні політичні сили втратили спроможність на щось впливати, тож перенесли свої політичні ігри, що кажуть, на місцевий рівень. Відтак головна політична боротьба розгорнулася навколо питань про імперативний мандат і тих питань, за які можна покритикувати чинну владу. Хоча цілі, мені здається, залучити всіх політичних сил, що представлені в Київраді, дещо позбавлені від безперспективного протистояння й перекинуті цілком конструктивної взаємодії.

– Як вважаєте, закон про імперативний мандат буде застосовано до депутатів, які вийшли з фракцій Київради?

– Безумовно, закон про імперативний мандат – результат політичних домовленостей – не ліде по користь господарським справам, якими є місцеві ради. Вважаю, реалізація закону про імперативний мандат потоне в судових позиціях. Розцінюю його як спосіб прикрити «клин клином» опозиції, якій не вдалося увійти до влади. У цьому законі ніщо не прописано механізм його реалізації, в законі про ЦВК нуль теж немає, як і в законі про місцеві вибори. Якби політичні партії змінили навіть половину депутатів фракції, керуючись прогресивними ідеями, я б поставився до цього спокійно. Якщо людину переслідують за те, що вона голосує за виділення ділянки для пожарні, без якої мешкання установа не може проводити реконструкцію, виходячи із «Ти погрішив перед суспільним устроєм, то мені наплювати, можливо, не хто в якій фракції, а хто як голосує. У бюджетній комісії, де я заступник голови, зібралися депутати з різних політичних сил, і вважаю, ми працюємо дуже професійно. Нерідко виникають суперечки, розбіжності, але загалом усі члени комісії професіонали та компетентні люди.

– Чому ви вирішили працювати саме в комісії з питань бюджету?

– Я вибрав комісію з позиції відповідальності, оскільки хотів, що в питаннях економіки та бюджету розбираюся краще, ніж в інших, адже я економіст за освітою. Ще з 17 років почав працювати консультантом з економічних питань, коли навчався на першому курсі КНЕУ. Потім з братом працював у цілій низці фінансово-промислових компаній, згодом у сфері фінансового менеджменту. Економіка – те поле діяльності, де я можу реалізовувати та підвищувати свій професійний рівень та потенціал.

– Київрада нинішнього скликання вирізняється великою кількістю молодих депутатів. Чи є між ними дружба за віковим принципом?

У Київраді ми не дружимо, я припускаю. Вакуум-то дружби не може бути за віком. Інша справа, що між молодими більше взаєморозуміння. Вони вперті, хочуть і мені подобаються. У старшого покоління інше коло інтересів, воно, можливо, якось упереджено чи обережно ставиться до всього нового, стриманіші в емоціях. Ти, молодий, молодший чи старший, чоловік чи жінка – це не повинно впливати на роботу.

– Чи є серед ваших друзів діти політиків?

– У мене немає друзів – дітей політиків, хоча ні, одна є – мій брат, він же син політика Рейсі Богатирьової. Усі інші – приятелі, адже друзів не може бути багато. Приятельські стосунки є і з братом, і не лише з ним.

– Ви з Ринатом Ахметовим знайомі?

– З Ринатом Леонідовичем знайома вся країна. Ми з ним в одній партії, тож «знайомі» як однопартійні, якщо уже тонко мільйон. Дуже імовірно навіть менеджменту його компаній – є чому вчитися.

– То він для вас є прикладом для наслідування у політиці?

Навряд чи тут доречно говорити про кумирів. Мені подобаються багато політиків, головне – щоб у їхніх ділах була послідовність. У кожному має бути стержень, основа, особливість поглядів. Хоча треба розуміти, що політика – це бізнес інтересів, тож радикалізм не завжди є корисним та виправданим.

– Чи радитеся з матір'ю та братом з приводу своєї ініціативи?

– Звичайно, якщо випадає нагода, радяся. Особливо Рейсі. Вона активно займається політикою, не спекулюючи на людях, навіть не помічала. Інколи кілька 5–7 хвилин поговорити... Якщо виникають якісь сумніви чи питання, можливо їх з кимось обговорити, зрозуміти, почути думку досвідченого політика. Так саме і брат, і батько.

– Порада Рейсі Василівни впливають на ваші рішення?

– Так, і не лише її. Якщо я звертаюся по пораду до людини, розумію, що її думка впливає на моє рішення. Інша справа, повністю чи частково. Це залежить від ситуації. Ви, мабуть, хотіли запитати, чи можуть ці поради обов'язковий до виконання характер? Ні, вони є просто рекомендаційними. Батьки виховували нас з братом так, що остаточне рішення потрібно приймати самостійно. І відповідати за нього також самому.

– Кім уявляєте більше почуватися: політиком чи бізнесменом?

– Не можливо, чим би займатися, політикою, бізнесом... Вважаю бути в своїй справі професіоналом і сприяючою людиною. Якщо тебе вводять кого співкомунник, тобі повідомлять, з тобою зв'язуються, це показник.

– Чи вважаєте себе публічною людиною?

– Для мене публічність не самоціль, переконаний, що кожні люди, яких впізнають на вулицях, часто шкодують про це. Гадаю, мине певний час і люди й мене впізнавати-муть на вулиці – цікавість трохи вгамується. Але, іноді ж таки, коли впізнають, краще було б, аби впізнавали з позитивними емоціями, а не плювали в спину.

– Як плануєте подальшу діяльність у Київраді?

– Насамперед хотілося б почути оцінку своєї діяльності від виборців та колег. Я щомісяця проводжу прийоми громадян, от і поцікавлюся в них, чи задоволені вони моєю роботою.

– Яких бачите свої майбутнє в політиці і які у вас політичні амбіції?

– Неймовірні амбіції. Якщо говорити серйозно, то все залежатиме від політичного устрою країни, функцій місцевих органів та парламенту. Я не поспішаю загадувати наперед. Сьогодні Київрада – це поле діяльності, на якому хочу себе реалізувати. Крім того, дійти шляху реальної політики, прийняття рішень та виконання нормативних актів. Сьогодні на благо міста, щоб краще прожити його жителі країни, зрозуміє державні. Не припускаю, що мене покличуть і велика політика, але в нинішній ситуації в неї можна лише з нетяжним батьком лишь та вона. Потрібен і практичний досвід, який не дасть змоги припускатися необережних кроків.

Оксана КОРНІЙЧУК

СЕЗОННЕ ЗРОСТАННЯ

Ціни на пальне на заправках Києва поступово зростають. На думку експертів, сьогодні є всі передумови для їхнього подальшого підвищення. Мало того, за розрахунками Мінпаливенерго, сьогодні цифри на українських АЗС значні від економічно обґрунтованого рівня.

Вартість нафтопродуктів у великому місті й далі зростає. Тепер А1-92 у цей період подорожчав з 4 130 до 4 275 грн. А1-95, що тяжіє тому показникові до 4 244 грн/т, зараз обходиться по 4 395 грн/т. Ціна А1-92 підвищилася з 3,37 до 3,6 грн/л, А1-95 підвищ в ціні з 3,76 до 3,79 грн/л, в дизпаливо – з 3,49 до 3,5 грн/л.

Експерти вважають, що в найближчому майбутньому подорожчання нафтопродуктів триватиме. Згідно з аналітичною запискою Мінпаливенерго, це зумовлено сезонним зростанням попиту, а також подорожчанням ресурсу для відновлення НПЗ і імпортного пального.

Зокрема, аналітики відомства зазначають, що з 1 березня до 5 квітня вартість сирівини марки Брент збільшилася на 11% – до 68,55 дол/барр. А російська нафта щойно подорожчала на 55 дол/т – до 475 дол/т. Крім того, у цей період ціни на імпортне пальне, частка якого понад 30% вітчизняного ринку, підвищилися на 7,5%.

«Загалом можна констатувати об'єктивні зміни цін на оптовому й роздрібному ринках, а також достатнє ресурсне забезпечення. Підвищення оптових цін на бензин і дизпаливо спричинене подорожчанням нафтопродуктів у Європі. Через високі запаси на ринку оптові ціни на бензини сьогодні нижчі від світових на 500–600 грн/т. У зв'язку із черговим ростом цін, що почався на європейському ринку, є всі передумови для подальшого подорожчання пального в Україні», – йдеться в аналітичній записці Мінпаливенерго.

Крім того, розрахунки за спрощеною методикою підприємствами цін на сезонне помітно відрізняються від заправкових. Згідно із даними, об'єктивна вартість А1-95 становить 4,1 грн/л, А1-92 – 3,97 грн/л, А 76/80 – 3,72 грн/л, дизельного палива – 3,46 грн/л.

Нафтовики позитивно оцінюють роботу Мінпаливенерго. «Цінова політика, запропонована Мінпаливенерго, коректна і чудово тим цінним тенденціям, які сьогодні переважають на українському ринку палива. Традиційне сезонне підвищення України переживає поволі», – заявив президент компанії «ТНК-ВР Україна» Сергій Лізунов. «Я вважаю, що на ринку справді немає ніяких спекуляцій. Варто було Мінпаливенерго сісти й один раз нормально все порахувати, як стало зрозуміло, що це так. Ціни на нафтопродукти не можуть бути відірваними від світового ринку», – переконаний керівник прес-служби «Лукойл-Україна» Василій Раєв.

Нафтовики вважають відсутність адміністративного регулювання цін позитивною тенденцією. Однак, на їхню думку, цього недостатньо для зовнішньої ринкової ситуації. «Ми позитивний ефект вливання коштів, вважаємо дуже вагомим НПЗ інструмент для відтрамки, про які нафтовики й зараз говорять уже не один місяць. Це задум про стимулювання модернізації НПЗ, яким передбачено повернення акцизної ставки імпортним мит і ПДВ для укладання, що купуються в рамках програм реконструкції НПЗ», – вважає Лізунов.

Та навіть не маючи стимулів з боку держави, нерівенкі нафтовики все одно вкладають кошти в модернізацію підприємств і підвищують якість пального. Так, Лисичанський НПЗ починає випускати дизельне пальне із умістом сірки 50 ppm, що за якісними характеристиками повністю відповідає стандарту Євро-4. Його частка в загальних обсягах виробництва ДП становить близько 30%.

Для реалізації цього проекту компанії треба було близько 6 млн дол. З початку 2007 року ціни вже експортувати на європейські ринки близько 60 тисяч тонн нового продукту. У світі починається поставка на внутрішній ринок України – буде відвантажено понад 40 тисяч тонн», – заявив заступник генерального директора, комерційний директор ЗАТ «ЛИНИК» Філіп Карпенко.

«Укрспиртпрім» минулого тижня також заговорила про модернізацію. За словами керівника концерну Сергія Глушка, переоснащення Кременчуцького НПЗ відбуватиметься у два етапи. Перший технічний до 2010 року в потребує інвестицій 302 млн дол. Другий етап реконструкції обійдеться в 1,2 млрд дол, як дасть змогу нарощати виробництво нафтохімічної продукції і збільшити глибину переробки з 71% до 95%.

Однак на заяви одразу насторожили чиновників. Адже, за словами керівника служби гноми підприємства «Укртатнафта» Сергія Білоненка, компанія планує вкинути кошти для модернізації заводу з продажу активів ВАТ «Татнафтопром». «Наші ми оцінюємо вартість акцій «Татнафтопрому», після того зможемо повідомити, за якою ціною цей пакет можна буде виставити на продаж», – сказав він.

Чиновники вважають, що модернізація є лише приводом для продажу «Татнафтопрому». «Насправді немає ніяких гарантій, що вони не будуть у лічені місяці зведені тими ж акціонерами з підприємства», – вважає член парламентського комітету з ПЕК Володимир Бронніков.

Андрій Грудьєв

УКРАЇНСЬКА СТОЛИЦЯ

Громадсько-політична газета «Українська столиця»

Засновник: Київська міська Рада. Колективне підприємство Київської міської Ради «Редакція газети «Українська столиця». Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10736 від 15.12.2006 р.

Наклад 7000

В.о. Головного редактора Павло Корейнєєв

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи позиції авторів. За достовірність наведених фактів відповідають автори. Рукописи та матеріали не рецензуються й не повертаються. Редакція залишає за собою право на стилістичні зміни.

Друк ТОВ «Новий День». Зам. 07-3786

Адреса: вул. Хмельницького, 30, м. Київ-01, Україна, 01601
Тел.: 456-6007, 456-4016
Факс: 456-1931
E-mail: kyivstolitsia@ukr.net

Електронна версія газети: http://www.ukrdyve.kiev.ua/

ISSN 1990-5289